



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyně JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, zast. JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Městský úřad Vejprty**, se sídlem Tylova 870/6, Vejprty, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 15 A 242/2017 - 55,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 15 A 242/2017 - 55, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žádostí o informace ze dne 11. 9. 2017 domáhala na základě zákona č. 106/1999 Sb., zákon o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“), poskytnutí informací týkajících se jednání mezi pracovníky žalovaného a pracovníky Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská. Žalobkyně žádala o sdělení, kdy jednání proběhlo, jak dlouho trvalo, kdo se jej účastnil a k jakému závěru se na něm dospělo. Dne 27. 9. 2017 pak žalobkyně podala ke krajskému úřadu proti žalovanému stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž navrhla, aby krajský úřad přikázal povinnému subjektu žádost vyřídit.

[2] Tajemník žalovaného již podáním ze dne 24. 8. 2017 krajskému úřadu sdělil k jiným předešlým spisům žalobkyně, že „*ve smyslu ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.*

správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci Pila Kovářská (...) nelze určit oprávněnou úřední osobu“. Přípisem žalovaného ze dne 25. 9. 2017, doručeným krajskému úřadu dne 27. 9. 2017, byla krajskému úřadu předána žádost žalobkyně o informace ze dne 11. 9. 2017 spolu s dalšími spisy. Předmětnou žádost vyřídil krajský úřad opatřením ze dne 6. 10. 2017, č. j. 601/UPS/2017-3, v kterém žalobkyni sdělil, že požadovanými informacemi nedisponuje, neboť nebyly vytvořeny. Dne 9. 10. 2017 pak krajský úřad obdržel od žalobkyně podání označené jako odvolání, které podle obsahu vyhodnotil jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podání následně předal Ministerstvu pro místní rozvoj jako nadřízenému správnímu orgánu, které dne 27. 11. 2017, č. j. MMR-44929/2017-83/3240, postup krajského úřadu podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdilo.

[3] Žalobkyně se u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) bránila žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování její žádosti o informace dle § 79 odst. 1 s. ř. s. Stěžejní otázkou bylo, zda byl žalovaný povinným subjektem, který měl povinnost vyřídit předmětnou žádost. Krajský soud musel nejprve posoudit postup žalovaného, který pro nemožnost určit oprávněnou úřední osobu kvůli podjatosti předal žádost žalobkyně a příslušný spis krajskému úřadu k dalšímu postupu. Krajský soud vycházel především z toho, že na základě § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je použitelnost správního řádu při poskytování informací značně zúžena. Vzhledem k absentující právní úpravě postupu v případě podjatosti úřední osoby a s ohledem na zásadu nestrannosti výkonu veřejné moci dle § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), však bylo dle krajského soudu možné analogicky aplikovat § 14 a násl. správního řádu. Odkázal přitom též na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2018, č. j. 6 A 98/2014 - 65, jenž výklad *per analogiam iuris* ve věci podjatosti při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím užil. Krajský soud uzavřel, že žalovaný mohl postupovat dle § 14 odst. 4 správního řádu, tudíž doručením žádosti o informace se správním spisem nadřízenému krajskému úřadu dne 27. 9. 2017 přestal být povinen věc vyřídit, a nebyl proto nečinný. Žalobu tedy jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 15 A 242/2017 – 55 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka spatřovala nezákonnost napadeného rozhodnutí v použití a výkladu § 14 správního řádu. Namítala, že použití daného ustanovení vylučuje samotný zákon o svobodném přístupu k informacím v § 20 odst. 4. Stejně tak není možné použít toto ustanovení analogicky, neboť taková aplikace je v procesním právu přípustná jen tehdy, nevede-li k újmě účastníka řízení nebo k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS

pokračování

21/04), přičemž v dané kauze k újmě na právu žalobkyně došlo, jelikož aplikace analogie vedla k odepření informace.

[6] Nezákonnost napadeného rozhodnutí měla spočívat i v nesprávně vyloženém obsahu § 14 správního řádu krajským soudem. Podle stěžovatelky zvláštní povaha řízení o žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím vyžaduje, aby se vyloučení úřední osoby pro podjatost uplatnilo pouze k námitce stěžovatelky. Dále poukázala na judikaturu Krajského soudu v Praze, která institutu vyloučení pro podjatost dle § 14 správního řádu v rámci řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím užívá, avšak doposud vždy na základě námítky podjatosti vznesené žadatelem o informaci. Stěžovatelka měla za to, že uplatnění zásady nestrannosti výkonu veřejné moci dle § 7 odst. 1 správního řádu nemůže vést k popření práva na informace. Vyloučením pracovníce žalovaného pro podjatost by došlo ke změně příslušnosti k vyřízení žádosti o informace, tím pádem by se stěžovatelka k požadovaným informacím již nedostala, jelikož nově pověřený správní orgán by danými informacemi nedisponoval a žádost by odmítl. Krajský soud se podle stěžovatelky měl také zabývat tím, zda důvody vyloučení dané pracovníce skutečně ohrožovaly její nestrannost při vyřizování žádosti, jakož i tím, zda žalovaný nemohl pověřit vyřízením žádosti o informace jiného svého pracovníka.

[7] Stěžovatelka nakonec namítla, že krajský soud neprovedl jí navrhané důkazy v jejím podání ze dne 3. 1. 2018, zároveň důkazní návrhy neodmítl. Soud má přitom rozhodnout, které z navržených důkazů provede, a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), zároveň však musí takový postup odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89). Závěrem stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, přičemž nezjistil vadu uvedenou v odstavci 4, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost je zčásti důvodná.

III. 1. Podjatost

[11] Klíčovou právní otázkou je, zda při vyřizování žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím lze aplikovat § 14 správního řádu (jež se týká vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci pro podjatost), neboť § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím jeho použití neumožňuje a analogickou

aplikací § 14 správního řádu dojde v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, k újmě na právu stěžovatelky na informace.

[12] Podle § 14 odst. 1 správního řádu *(k)aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

[13] Podle § 14 odst. 4 správního řádu *(ú)řední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinná o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu*

[14] Podle § 14 odst. 5 správního řádu *(p)ředstavený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4 (zvýraznění provedeno druhým senátem).*

[15] Podle § 131 odst. 4 správního řádu *(n)adřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen "kolegiální orgán"), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu (zvýraznění provedeno druhým senátem).*

[16] Podle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, *(p)okud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, b) pro odvolací řízení a c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.*

[17] Podle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, v dřívějším (pro věc rozhodném) znění, *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu. Nyní platí, že v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti rozhoduje Úřad pro ochranu osobních údajů.*

[18] Podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím *(s)tížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, (...) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, (...).*

pokračování

[19] Podle § 7 odst. 1 správního řádu *(d)otčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.*

[20] Podle § 7 odst. 2 správního řádu *(t)am, kde by rovnost dotčených osob mohla být ohrožena, správní orgán učiní opatření potřebná k jejímu zajištění.*

[21] Podle § 2 odst. 4 správního řádu *(s)právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

[22] Postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím je oproti běžnému správnímu řízení podle správního řádu specifický v tom, že povinný subjekt buď faktickým úkonem poskytne informaci, nebo v rámci řízení žádosti tak či onak nevyhoví. Jinak řečeno, tam, kde postup podle zákona vede ke „konsensuálnímu“ řešení, není třeba formalit a postačí faktický, co nejméně formální postup. Naopak tam, kde žádost o informaci nevede ke „konsensuálnímu“ vyřešení a kde nastává spor mezi žadatelem a povinným subjektem, zákon o svobodném přístupu k informacím v § 20 odst. 4 výslovně počítá s postupem podle správního řádu. Logickým důsledkem takto vystavěné zákonné konstrukce je, že v případech podle § 20 odst. 4 se užijí i ustanovení správního řádu o podjatosti, protože řešení podjatosti bývá běžnou součástí řízení před správním orgánem prvního stupně i řízení o odvolání. I nadřízený orgán se, jak jasně plyne z § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, zásadně určuje podle pravidel § 178 správního řádu. Jen jako pojistka v případech, kdy jej takto určit nelze, platí, že v odvolacím řízení a řízení o stížnosti rozhoduje *ten, kdo stojí v čele povinného subjektu* (nyní po novele ovšem Úřad pro ochranu osobních údajů).

[23] Z časového hlediska nelze říci, že by neformální postup byl první fází a formální postup podle správního řádu následující fází vyřizování žádosti. Daleko více je tomu tak, že oba postupy vedle sebe běží „paralelně“ jako jakési potenciality v mysli toho na straně povinného subjektu, který žádost vyřizuje. Usoudí-li, že žádosti má být vyhověno, „přepne“ do postupu neformálního, naopak pokud usoudí, že jí má být tak či onak nevyhověno, „přepne“ do správního řízení. Přinejmenším jako jakási potencialita (jako jedno ze dvou možných vyústění postupu k vyřízení žádosti) se správní řízení o žádosti vede. Pak ale je nutno trvat na tom, že budou – přinejmenším přiměřeně – po celou dobu od podání žádosti zachovány i základní zásady spravedlivého procesu, které mají zaručit, že žádost žadatele bude vyřešena férově. Součástí těchto zásad je i to, aby žádost vyřizovala na straně povinného subjektu pokud možno nepodjatá fyzická osoba. Stěžovatelka se mýlí, pokud míní, že užití pravidel o nepodjatosti je zde k její újmě. Je tomu právě naopak, zcela ve shodě s názorem Ústavního soudu vysloveným v nálezu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, a sice že *„(p)řipouští-li vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek - pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení“*. Smyslem a účelem procedurálních pravidel zákona o svobodném přístupu k informacím je, aby každá žádost jakéhokoli žadatele byla vyřízena v souladu se zákonem, tedy zejména nestranně, odborně a včas. Podjatá fyzická osoba vyřizující na straně povinného subjektu žádost

v sobě skrývá možnou hrozbu, že těmto požadavkům nedostojí pro svůj nikoli neutrální postoj k žadateli či předmětu svého postupu (žádosti). Proto je třeba pokud možno nepřipustit, aby žádosti vyřizovaly podjaté osoby.

[24] Nejvhodnější cestou, jak toho lze dosáhnout, je užít pravidla pro řešení podjatosti podle správního řádu nejen na ty formální procedury podle zákona o svobodném přístupu k informacím, které se mají subsidiárně řídit správním řádem, ale i pro postupy neformální či pro ty fáze vyřizování žádosti, kdy se volba toho, anebo onoho postupu teprve rodí v mysli fyzické osoby, jež žádost na straně povinného subjektu vyřizuje. Jde o zdrženlivé a minimalistické vyplnění mezery ve výslovné úpravě, které šetří její smysl a podstatu a neškodí žadateli ani jinému jednotlivci, jenž může být potenciálně dotčen vyřizováním žádosti, nýbrž pouze zaručuje co možná nejvíce nestranný postup povinného subjektu.

[25] Je-li z výše uvedených důvodů vhodné řešit podjatost konkrétní fyzické osoby na straně povinného subjektu opatřením „uvnitř“ tohoto subjektu (vyločením podjaté fyzické osoby a určením jiné), musí se obdobně řešit i ty – v praxi nejspíše velmi vzácné – situace, kdy na straně povinného subjektu nebude možno určit nepodjatou fyzickou osobu. Opět je třeba užít příslušných ustanovení správního řádu, konkrétně jeho § 14 odst. 5 věty třetí a § 131 odst. 4. Pojem nadřízeného orgánu je i pro účely řešení podjatosti postupem podle zmíněných ustanovení správního řádu nutno vykládat podle jeho § 178. Nelze-li jej určit, je třeba mít (podle již neúčinné právní úpravy rozhodné pro nyní projednávanou věc) za nadřízený orgán ve shodě s § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím toho, *kdo stojí v čele povinného subjektu*. V praxi to znamená, že u té části povinných subjektů, která má „externí“ nadřízený orgán, bude otázka podjatosti v případech podle § 14 odst. 5 věty třetí a § 131 odst. 4 správního řádu řešena mimo povinný subjekt. Výsledkem může být v případě, že podmínky podle § 131 odst. 4 správního řádu budou splněny, to, že vyřízením žádosti bude pověřen jiný povinný subjekt v obvodu působnosti nadřízeného orgánu svým postavením obdobný tomu, jehož všechny úřední osoby (příp. členové) jsou podjaté. Pokud půjde o povinný subjekt s „interním“ nadřízeným orgánem (tedy osobou stojící v čele povinného subjektu), je zjevné, že podjatost nemůže být řešena mimo povinný subjekt. Pak je na „interním“ nadřízeném orgánu, aby, shledá-li podjatost všech úředních osob (členů) svého povinného subjektu, určil z těchto podjatých takovou, která žádost vyřídí pokud možno co nejvíc nestranně. Jiné rozumné řešení se nenabízí.

[26] Pokud bude možno řešit podjatost všech úředních osob (členů) povinného subjektu „externě“, může to jistě vést k určitému prodloužení procedury vyřizování žádosti. Nicméně tím bude zajištěno právo stěžovatelky na nestranný výkon veřejné moci vůči její osobě, jelikož v případě, že bude shledána podjatost původního povinného subjektu a věc předána jinému k vyřízení, bude vůči ní vystupovat nepodjatý vykonavatel veřejné moci. Tomu bude totiž předán správní spis původního povinného subjektu, jenž má obsahovat dosavadní podklady, dle kterých má povinný subjekt postupovat, zároveň však je nově určený subjekt povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pověřený povinný subjekt tak může provést například důkaz výpovědí podjatého úředníka či si potřebné podklady k tomu, aby informaci poskytl, je-li to možné a nejsou-li důvody pro odepření jejího poskytnutí, opatří jinou formou součinnosti s původním povinným subjektem.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud podotýká, že uplatnění pravidel správního řádu o řešení podjatosti nesmí v žádném případě znamenat, že původní smysl postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím se vyprázdní. Úkolem „náhradního“ povinného subjektu je pouze zaručit nestrannost postupu veřejné moci vůči žadateli. Jinak se tento orgán musí vůči žadateli chovat stejně, jak by se choval původní povinný subjekt. Veřejná moc se nesmí své povinnosti řádně poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím zbavit tím, že by tyto informace ukryla do labyrintu zvenčí obtížně srozumitelného předávání si úkolů tak dlouho, až přestane být možné je splnit. Znamená to mimo jiné, že původní povinný subjekt musí s „náhradním“ subjektem plně spolupracovat a veškeré informace, které má ve své dispozici, musí „náhradnímu“ subjektu poskytnout. Teprve „náhradní“ subjekt určí, zda je poskytne, anebo zda je výjimečně neposkytne kvůli existenci zákonné výluky.

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítala, že krajský soud nesprávně vyložil obsah § 14 správního řádu. Správní soudy totiž doposud neaprobaly vyloučení úřední osoby z podnětu samotného správního orgánu, ale vždy pro námitku podjatosti účastníka řízení. Vzhledem ke zvláštní povaze řízení má stěžovatelka za to, že by k vyloučení úřední osoby mělo dojít pouze na základě námítky podjatosti ze strany účastníka řízení. Krajský soud se podle stěžovatelky měl také zabývat tím, zda důvody vyloučení dané pracovnice skutečně ohrožovaly její nestrannost při vyřizování žádosti, jakož i tím, zda žalovaný nemohl pověřit vyřízením žádosti o informace jiného svého pracovníka.

[29] Stěžovatelka se v tomto mýlí. Z § 14 odst. 4 správního řádu výslovně plyne, že samotná úřední osoba může být vyloučena ze svého podnětu, aniž by vyloučení musel navrhnout účastník řízení. Takový krok odpovídá požadavku postupovat nestranně a v souladu s veřejným zájmem, jakož i povinnosti šetřit oprávněné zájmy osob dle § 2 odst. 3 správního řádu. Postup navrhaný stěžovatelkou by neodpovídal znění zákona a popsáním zásadám správního řízení a ani by nebyl účelný, neboť by v takovém případě musel účastník řízení znát postoj dané úřední osoby k věci, k účastníkům řízení či k jejich zástupcům, což není vždy možné.

[30] V této části je stížní argumentace nedůvodná a naopak právní závěry krajského soudu zcela správné.

III. 2. Vyřízení žádosti stěžovatele krajským úřadem

[31] Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud se opomenul zabývat tím, zda důvody vyloučení dané pracovnice skutečně ohrožovaly její nestrannost při vyřizování žádosti, jakož i tím, zda žalovaný nemohl pověřit vyřízením žádosti o informace jiného svého pracovníka.

[32] Vyřízení žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím může mít tato vyústění: 1) informace budou faktickým úkonem povinného subjektu poskytnuty, 2) žádost bude vyřízena vydáním rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. o jejím

odmítnutí, případně odložení. Rozšířený senát v unesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, č. 3847/2019 Sb. NSS, bodě 57 uvedl: „Jednotlivec se tak stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) zákona o svobodném přístupu k informacím může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí, či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Řízení před soudem bude probíhat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s. ř. s. Vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojít odvoláním dle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. Soud pak může v navazujícím řízení využít § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a přikázat informaci poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 - 35, ve věci procesního ping-pongu).“

[33] Jakkoli tedy vyústěním vyřízení žádosti o informace nemusí vždy být vydání rozhodnutí ve věci samé ve smyslu první z alternativ dle § 79 odst. 1 věty první *in fine* s. ř. s., rozšířený senát v tomto specifickém typu případů dospěl k závěru, že soudní ochrana bude poskytována (byť nejde o řešení ideální, viz povzdech v bodě 58 shora zmíněného usnesení rozšířeného senátu) cestou nečinnostní žaloby. Rozšířený senát tedy u práva na informace nenásledoval cestu, kterou se Nejvyšší správní soud vydal dříve v podobné situaci, a sice při správě daní, kdy postup k odstranění pochybností může vyústit buď ve vydání platebního výměru, nebo k přechodu k daňové kontrole, takže nemusí nutně být vydáno rozhodnutí ve věci samé, a proto soudní ochrana má být poskytována cestou zásahové žaloby (viz jeho rozsudek ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 - 52, č. 2729/2013 Sb. NSS). V doktrinné rovině v tom lze vidět jistou judikaturní nekonzistenci. Podstatné však je, že obě výše zmíněná řešení mohou poskytovat účinnou soudní ochranu v duchu známého přísloví, že není důležité, jestli je kočka černá, anebo bílá, důležité je, jestli chytá myši.

[34] Žaloba stěžovatelky směřovala na ochranu proti nečinnosti žalovaného, nikoli proti nezákonnosti samotného úkonu vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci podle § 14 odst. 4 a odst. 5 správního řádu. Stěžovatelka takový návrh nepodala ani v žalobě, a ani jiným způsobem nevyplývá ze správního spisu. Krajský soud proto mínil, že nebylo důvodu se touto otázkou zabývat. Právě v tom však spočívá jeho pochybení.

[35] Soudní kontrola veřejné správy působící vůči jednotlivci má být z pohledu jednotlivce účinná a uživatelsky přívětivá. Není věcí jednotlivce, aby se vyznal ve spleti institucí a kompetencí, jež veřejnou správu tvoří. Rozšířený senát k tomu ve svém usnesení ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb. NSS, bodu 31, uvedl: „*Pro působení veřejné správy navenek je zpravidla podstatnější, jakými kompetencemi ten či onen její úd disponuje, neboť právě z vymezení kompetencí plyne, jakými právními či faktickými prostředky, vůči komu, na jaké části území státu, v jaké fázi nějakého komplexnějšího postupu apod. může tento úd působit na jednotlivce. Institucionální uspořádání je důležité spíše pro řízení veřejné správy samotnými jejími řídicími složkami (vedoucími příslušných institucí či jejich částí, politickou reprezentací apod.) tak, aby byla provázaným, funkčním a pokud možno*

pokračování

efektivním systémem. I navenek (pro jednotlivce, vůči nimž veřejná správa působí) má však její institucionální uspořádání nepominutelný význam. Jednotlivec totiž zpravidla, zejména v úvodní fázi svého kontaktu s "úřadem", jej vnímá jako instituci, tedy jako ucelenou organizační jednotku jevící se navenek jako jakási osoba svého druhu. Přesto však při vlastním působení veřejné správy vůči jednotlivci je v posledku nejdůležitější, jakými prostředky pro své působení disponuje, neboť právě jimi může zasáhnout do práv či povinností jednotlivce nebo jinak ovlivnit jeho život. Ostatně i soudní ochrana proti jednání veřejné správy je koncipována jako ochrana jednotlivce proti účinkům (příp. brozícím účinkům) jednání veřejné správy, tedy vlastně jako ochrana proti výkonu kompetencí veřejné správy."

[36] Z pohledu jednotlivce je věc jasná: Jestliže požádá určitý povinný subjekt o informaci, za nečinného bude považovat, nedostane-li se mu včasného vyřízení žádosti, jen a pouze toho, komu adresoval svoji žádost, tedy dotyčný povinný subjekt. Pokud by povinný subjekt žádost jednotlivce rozhodnutím odmítl a jednotlivec proti odmítnutí podal odvolání, je opět jeho „partnerem“ v tomto řízení jediná entita – odvolací orgán. V procesním prostředí zásahové žaloby k této logice Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 - 20, uvedl: „(...) v odvolacím řízení je to odvolací správní orgán, kdo je procesně „odpovědný“ za bezprůtahový průběh odvolacího řízení. Účastník řízení, který má za to, že se v odvolacím řízení projevují průtahy, proto musí svou snahu o nápravu směřovat především vůči odvolacímu orgánu. To jistě nevylučuje, aby se nad tento rámec z důvodů praktických (urychlení vyřízení věci a její řešení bez zbytečných formalit a prostojů) snažil o nápravu i přímo u prvostupňového orgánu. Pro úspěch případné navazující soudní ochrany účastníka řízení je nicméně klíčové, aby se tento obrátil postupem podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu na odvolací správní orgán. Je na odvolacím správním orgánu, aby si na základě žádosti účastníka opatřil u prvostupňového orgánu potřebné informace o dosavadním průběhu odvolacího řízení a zjednal nápravu, bude-li to namístě. Pokud opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, jež inicioval účastník řízení, nebude úspěšné, může se účastník domáhat vydání rozhodnutí o odvolání žalobou na ochranu proti nečinnosti, již směřuje proti odvolacímu správnímu orgánu. Soud na základě takovéto žaloby zjistí, zda je odvolací správní orgán nezákonně nečinný, přičemž nezákonnou nečinností je nutno rozumět i postup prvostupňového správního orgánu v rámci odvolacího řízení, který je v rozporu s příslušnými ustanoveními o časových dimenzích odvolacího řízení, přesněji té jeho fáze, jež probíhá před prvostupňovým správním orgánem (postup podle § 87 či podle § 88 odst. 2 a především předání spisu odvolacímu správnímu orgánu ve lhůtě podle § 88 odst. 1 správního řádu). Nečinnost prvostupňového správního orgánu je v tomto smyslu plně přičitatelná odvolacímu správnímu orgánu, neboť je to v posledku odvolací orgán, který je jednak hlavním aktérem řízení o odvolání, jednak je zpravidla tím, kdo má nástroje k odstranění nečinnosti správního orgánu prvního stupně (§ 80 správního řádu). Je věcí veřejné správy jako celku, aby navenek vůči účastníkům řízení vystupovala jednotně a zákonným způsobem a aby její jednotlivé články postupovaly v patřičné vzájemné koordinaci a bez průtahů.“ Na uvedený rozsudek navázala a rozvinula jej další judikatura, například (mezi řadou jiných) rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 As 244/2015 – 47, ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 As 281/2015 – 34, ze dne 24. 3. 2016, č. j. 9 As 294/2015 – 48, či ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 53/2016 – 22.

[37] Rozšířený senát již vyslovil v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS, bodech 45 až 48, že nečinností ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. může být i nezákonná „činnost“ vedoucí k průtahům:

„[45] Mají-li soudy efektivně poskytovat ochranu těm, kteří se brání proti průtahům ve správním řízení způsobeným nečinností správního orgánu, není možné připustit, aby správní orgány mohly svoji případnou nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušení správního řízení, a zablokovat tak zásah soudu, neboť je představitelné, že i to může být nezákonnou nečinností. Opačný závěr by v řadě případů činil ze žaloby na ochranu proti nečinnosti slepou municí, jejímž použitím by nebylo možno dosáhnout účinků, které požaduje žalobce a které zamýšlel zákonodárce. Odepření účinné soudní ochrany by protiřečilo čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Uvedený názor je tak pro rozšířený senát zcela nepřijatelný.

[46] Jeho nesprávnost snad vyvěrá z mylné interpretace tzv. kompetenční výluky podle § 70 písm. c) s. ř. s., která nedovoluje přezkum rozhodnutí o přerušení řízení soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Rozumí se, že v řízení o žalobách proti rozhodnutím skutečně nemá valný smysl připustit je i proti takovým procesním rozhodnutím, jimiž se toliko upravuje vedení řízení. O zrušení takového rozhodnutí ale v nečinnostních žalobách vůbec nejde, ostatně ani petit nečinnostních žalob kasaci takového rozhodnutí nemůže požadovat.

[47] Podstatou sporu v tomto bodě tedy není otázka možnosti přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení (s následkem zrušení takového rozhodnutí), ale otázka, zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a po rozumu zákona (a správní orgán tedy nečinný není), anebo zda přerušení řízení je nedůvodné nebo účelové a správní orgán je užil jen jako jakýsi procesní paraván, který má zastrčit porušování povinnosti „vyřizovat věci bez zbytečných průtahů“ (§ 6 odst. 1 správního řádu).

[48] Z těchto důvodů tedy v řízení o nečinnostní žalobě je skutečnost, že řízení bylo přerušeno, skutkovou okolností, k žalobní námitce plně podléhající kognici správního soudu jako součást zjišťovaného skutkového stavu. To, že rozhodnutí, jímž bylo řízení přerušeno, je v řízení jiného typu (o žalobách proti rozhodnutím) z přezkoumání soudem vyloučeno, je skutečností zcela jinou, která na právě vysloveném závěru nic nemění.“

[38] Stejnou logikou musí být vedeno věcné posuzování nečinnostní žaloby v nyní projednávaném případě. Stěžovatelka podala žádost o informaci žalovanému, nikoli krajskému úřadu, natož pak Ministerstvu pro místní rozvoj. Pokud se v určitých fázích vyřizování žádosti obracela na dva posledně jmenované správní orgány, činila tak v rámci vyřizování své žádosti, jež od počátku byla a zůstala určena žalovanému.

[39] Krajský soud proto měl posoudit důvodnost nečinnostní žaloby ve výše uvedených intencích. Měl si v první řadě ověřit, zda již žádost o informaci nebyla vyřízena. Z údajů dostupných ve správním spisu plyne, že nebyla. *A priori* nelze to, že žalovaný dospěl k závěru, že sám nemůže pro podjatost svých úředníků nadále žádost vyřizovat, a předal ji krajskému úřadu, považovat za nečinnost. Jistěže si lze představit, že – v logice popsané v usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Ans 10/2012 – 46 – mohl být tento krok žalovaného účelovou „pseudočinností“ mající rys onoho rozšířeným senátem zmíněného procesního paravánu. Stejně tak ale mohlo jít o zcela důvodný postup, pro který byly splněny všechny zákonné podmínky. Posoudit to a adekvátně reagovat v závislosti na výsledku posouzení měl krajský úřad. Doručením žádosti o informace spolu se správním spisem svému nadřízenému krajskému úřadu dne 27. 9. 2017 v souladu s § 14 odst. 5 správního řádu

pokračování

přestal být žalovaný pro danou chvíli povinen věc vyřídit, a proto ve vztahu k žádosti o informace nemohl on sám být v úzkém slova smyslu nečinný. K tomu je však nutno ihned dodat, že nečinným mohl být krajský úřad. Podle zmíněného ustanovení správního řádu bylo povinností krajského úřadu postupovat ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu, nikoli věc sám vyřídit sdělením, že požadovanými informacemi nedisponuje.

[40] Opatření ze dne 6. 10. 2017, č. j. 601/UPS/2017-3, tedy nelze považovat za úkon, jímž by krajský úřad „definitivně“ žádost stěžovatelky vyřídil zákonným postupem, a nelze mít ani za to, že by jím byla uspokojena fakticky. Již z povahy její žádosti je zjevné, že informace o tom, co se událo na jednání mezi pracovníky žalovaného a krajského úřadu (pokud takové jednání proběhlo), se „nachází“ v paměti těchto pracovníků (a dá se z nich „vydobýt“ tím, že uvedené osoby sdělí, co se na jednání událo, tomu, kdo bude vyřizovat stěžovatelčinu žádost o informaci) nebo byla (možná) zaznamenána ve formálních či neformálních záznamech z jednání (zápisu, poznámkách apod.). Rozhodně tedy nelze bez důkladného prověření skutkového stavu říci, že uvedená informace neexistuje, a tedy nemůže být poskytnuta.

[41] Předběžně tedy je ze spisového materiálu zřejmé, že krajský úřad postupoval chybně, pokud žádost sám výše popsaným nestandardním způsobem „vyřídil“. Takovýto způsob vyřízení lze zásadně považovat za nečinnost, proti níž má správní soud poskytnout ochranu.

[42] Tuto ochranu je třeba poskytnout v nynějším řízení, v němž je žalovaným Městský úřad Vejprty jako povinný subjekt, jemuž byla žádost o informaci adresována. Na tom nic nemění ani to, že žalovaný v tuto chvíli nemá vyřízení věci ve své moci, neboť ji předal krajskému úřadu. Není věcí stěžovatelky, aby „zvenčí“ sledovala, jak spis putuje uvnitř systému veřejné správy v rámci jedné a té samé procedury, jíž je zatím stále jen „prvoinstanční“ vyřizování žádosti žalovaným (nejde o správní řízení v úzkém slova smyslu, nicméně žalovaný je tím, kdo žádost vyřizuje jako reprezentant veřejné sféry v první linii). Vydáním odmítavého rozhodnutí či odložením žádosti by byla „prvoinstanční“ fáze vyřizování žádosti ukončena, což by muselo být stěžovatelce řádně sděleno doručením příslušného správního rozhodnutí. Teprve v tuto chvíli by nastal čas k tomu, aby případně podala odvolání a zahájila relativně samostatnou „druhoinstanční“ fázi vyřizování žádosti, v níž by jejím partnerem na straně veřejné moci již přestal být žalovaný a stal se jím odvolací správní orgán (v logice shora zmíněného rozsudku č. j. 2 As 198/2015 – 20).

[43] V řízení o nečinnostní žalobě lze žalovanému uložit pouze povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na právní názor vyslovený rozšířeným senátem v usnesení č. j. 5 As 18/2017 - 40 je třeba pojem „rozhodnutí ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 věty první *in fine* s. ř. s. interpretovat extenzívně v tom smyslu, že zahrnuje jak formální negativní rozhodnutí, tak faktický úkon, jímž se žádosti vyhoví poskytnutím informace, případně mix obou postupů, tedy částečné vyhovění a částečné nevyhovění. Naříditi vydání jiného rozhodnutí než ve věci samé v řízení o nečinnostní žalobě nelze. Krajský úřad však poté, co mu byla věc předána žalovaným podle § 14 odst. 5 správního řádu, má podle § 131 odst. 4 správního řádu rozhodnout nikoli ve věci samé, nýbrž toliko o jednom dílčím procesním kroku – o tom, zda nadále bude žádost vyřizovat žalovaný,

anebo zda pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný povinný subjekt, jehož postavení bude podobné postavení „jiného věcně příslušného podřízeného správního orgánu ve správním obvodu“ krajského úřadu (viz § 131 odst. 4, část věty před středníkem správního řádu, použita analogicky). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz jeho již jednou zmíněný rozsudek č. j. 9 As 244/2015 – 47, konkrétně body 25 až 29) je v případech nečinnosti ohledně jiných rozhodnutí než ve věci samé třeba bránit se žalobou zásahovou.

[44] Je zřejmé, že v takto složitém a nepřehledném systému soudní ochrany před nečinností správních orgánů nelze po žalobci chtít, aby jasnozřivě předvídal, co vše má na ochranu svých práv učinit. Zde je třeba po správním soudu požadovat patřičnou míru laskavého procesního paternalismu vůči stěžovateli. Rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 - 53, č. 3196/2015 Sb. NSS, uvedl:

„[46] Ve správním soudnictví, jak již bylo výše uvedeno, jde ve své podstatě vždy o střet jednotlivce s veřejnou mocí, přičemž to, jakou podobu na sebe veřejná moc v konkrétním případě bere (který „úd“ ji reprezentuje a za ni jedná), na uvedeném základním nastavení nic významného nemění. Žalobce ve všech „velkých“ žalobách ve správním soudnictví brojí proti veřejné moci jako svým způsobem jednotné a toliko vnitřně, na své jednotlivé „údy“ členěné bytosti. V tomto smyslu je zavádějící srovnávat postavení žalovaného ve správním soudnictví s postavením žalovaného v civilním procesu. V civilním procesu má skutečnost, že žalobce „vtáhne“ jinou osobou do řízení tím, že proti ní jako žalovanému podá žalobu, pro tuto osobu zásadní důsledek v nutnosti této žalobě čelit – po žalobci je tedy spravedlivé požadovat, aby pečlivě vážil, koho svým procesním úkonem takto „zatíží“, a aby případně nesl přímo a bez dalšího procesní důsledek toho, zmýlí-li se ve svém uvažování a vtáhne-li do procesu osobu, která žalovaným být neměla.

[47] Něco takového však ve správním soudnictví není spravedlivé ani žádoucí. Správní soudnictví má jinou funkci než soudnictví civilní v jeho klasickém liberálním pojetí – nejde v něm o „řízený“ střet svou soukromých osob řešících spor o své soukromé záležitosti, v němž veřejná moc pouze plní funkci rozhodčího, nýbrž o ochranu jednotlivce před nezákonným jednáním veřejné moci. Tato odlišnost správního soudnictví vyžaduje, aby se v něm ve větší míře projevoval „procesní paternalismus“ sloužící k ochraně žalobce a k tomu, aby mohl účinně dosáhnout svých práv, náleží-li mu. Komplexní a v řadě ohledů nepřehledná struktura veřejné moci by naopak procesní pozici žalobce neúnosně komplikovala, bylo-li by po něm v intencích zásad civilního procesu požadováno, aby bez pomoci soudu „trefil“ svým projevem vůle označujícím konkrétní součást veřejné moci za žalovaného tu, která vskutku vůči němu jednala, a pokud by v případě, že tak neučiní správně, ztratil a priori šanci na procesní úspěch.“

[45] Proto je třeba, aby krajský soud v rámci nečinnostní žaloby předběžně ověřil, zda krajský úřad není při postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu vyvolaném tím, že mu žalovaným byla věc předložena podle § 14 odst. 5 téhož zákona, nečinný. Pokud dospěje k závěru, že by tomu tak mohlo být, vyzve stěžovatelku ke zvážení, zda podat (v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 244/2015 – 47) zásahovou žalobu. Podá-li ji stěžovatelka, příslušný správní soud ji urychleně projedná a rozhodne o ní. Pokud zásahové žalobě vyhoví a nařídí krajskému úřadu, aby podle § 131 odst. 4 správního řádu vyřešil otázku podjatosti, zjistí krajský soud v nynějším řízení o nečinnostní žalobě, jestli krajský úřad v intencích „zásahovým“ rozsudkem nařízené povinnosti určil, zda žádost stěžovatelky „zůstává“ k vyřízení žalovanému, anebo se její vyřízení přesouvá k jinému povinnému subjektu. I s ohledem na výsledek tohoto zjištění, případně na základě dalších

pokračování

vlastních zjištění, která provede, mj. i s ohledem na případné důkazní návrhy účastníků, pak posoudí nečinnostní žalobu samotnou (pokud by věc krajským úřadem byla přesunuta k jinému povinnému subjektu, vyzve před rozhodnutím o žalobě stěžovatelku k úpravě návrhu označením takto se objevivšího „nového“ žalovaného).

[46] Ve shodě s již zmíněným povzdechem rozšířeného senátu v bodě 58 usnesení č. j. 5 As 18/2017 - 40 i nyní Nejvyšší správní soud připouští, že výše popsany postup k ochraně stěžovatelky před případnou nečinností žalovaného je procesně velmi komplikovaný. Za stávající procesní úpravy žalob ve správním soudnictví však se jednodušší postup nenabízí. O to důležitější je již zmíněný laskavý procesně paternalistický přístup krajského soudu ke stěžovateli. Je na soudu, aby ji v takových situacích soudním řízením v jistém ohledu „vedl“ a aby se rovněž pokusil o konsensuální vyřešení sporu tím, že zjistí rozhodné skutečnosti, předestře je stranám se svým právním názorem na to, co z nich plyne, a vyzve je k postupu, jenž je uspokojí.

[47] V této části stížních námitek je tedy kasační stížnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodná, jelikož krajský soud nesprávně posoudil rozhodné právní otázky.

III. 3. Neprovedení důkazů krajským soudem

[48] Stěžovatelka konečně namítla, že krajský soud neprovedl důkazy, které mu navrhla ve svém podání ze dne 3. 1. 2018, a ani neodůvodnil, proč je neprovedl. Ze soudního spisu skutečně vyplývá, že v uvedeném podání navrhuje provést důkazy (konkrétně svědeckou výpověď starostky města Vejprty, vedoucí stavebního úřadu žalovaného a referentky oddělení stavebního řádu krajského úřadu). Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by krajský soud tyto důkazy provedl, ani že by je odmítl provést a své stanovisko odůvodnil. Takový postup je s ohledem na § 52 odst. 1 s. ř. s. v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[49] Nutným a dostatečným důvodem ke zrušení rozsudku krajského soudu by však toto pochybení bylo, pouze pokud by provedení uvedených důkazů bylo nezbytné k učinění si úsudku o nečinnosti žalovaného či krajského úřadu. To zatím nelze posuzovat proto, že – jak vylíčeno sub III. 2. – krajský soud nesprávně posoudil, jaké rozhodné skutkové a právní otázky má ve věci posuzovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), zejména tedy úvahami sub III. 2.

[51] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu